

Hála. Hála. Hála. — Fogolyként berreg
Újra mind, mi réges-régi múlt.
Vándorszavúvá csak néhanap lehet, —
Szemem láttára lengendátlanúl.

Tőle tudom, hogy örökre lejárt
Kalandozásaim kora. Ő alkonyidőm.
Vele hibátlan volna életem.
De tudom, hogy mi az: abbahagyni.

Harag? Reménység? Gyermekkori táj?
Van vidék, mi ismeretlenebb.
Én leszek vele fokról fokra másabb.
Ő marad, milyennek elképzelem:

Élettel áldott, és elszédülő.
Virágillatú és kozmetikázott.
Szánkón repülne énvelem.
De március van. Tavasz.

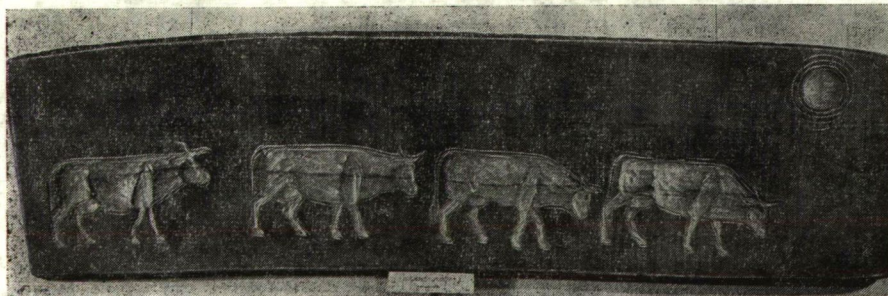
Megint

Igaz is, saját életem
Miért ne tenném rendbe?
Elválni, nőszülni, — új család:
Az ember megpihenne,

Megülve új otthonában
Mesélne jövőt, ha lenne.
Jövőt kutató szemeivel
Bebámulna a végtelenbe,

Nézné saját hiányát hosszan,
Az ürességet, hogy nincsen benne
Épp az, az amiért... Tűzláng,
Leányláng, lángok nyelve —

Akkor fölállna. (Karosszékből?)
Poharat, bördödöt kézbe venne.
Igen, az ember... És megint
Soha, valahová. Menne. Menne.

SZABÓ IVÁN: TEHENEK